Wijzigingen in enkele bepalingen der Algemeene Wet op het heffen der Regten van In-, Uit- en Doorvoer enz.
(Memorie van Toelichting.)

Art. 16. In art. 324 der meergenoemde wet wordt in plaats der woorden: *Het weigeren van* enz., gelezen: » Het door woorden of daden weigeren van" enz.
Lasten en bevelen enz.

[LXXII. 3.]

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Reeds eenigen tijd geleden is een aanvang gemaakt met het ontwerpen eener volledige herziening van de algemeene wet op de heffing der regten van in-, uit- en doorvoer en van de accijnsen van 26 Augustus 1822 (*Staatsblad* nº. 38).

De veelvuldige werkzaamheden van meer dringenden aard, die achtereenvolgend bij de Staten-Generaal aanhangig waren en nog te verwachten zijn, hebben het voleindigen van dien veelomvattenden arbeid vooreerst nog doen uitstellen.

Maar er heeft zich bovendien nog eene andere reden opgedaan, welke de Regering noopte dien arbeid terug te houden.

Het is bij de voorloopige behandeling van deze aangelegenheid reeds gebleken, dat, zoo de wensch tot vereenvoudiging van formaliteiten al zeer algemeen is aan den dag gelegd, en ook door de Regering gedeeld wordt, dit doel evenwel slechts in eene geringe mate valt te bereiken zoolang er regten en accijnsen moeten geheven en de schatkist tegen ontduiking moet beveiligd worden.

En nu moge de wet van 26 Augustus 1822, wat redactie en logische volgorde betreft, te wenschen overlaten, ten opzigte der algemeene beginselen en grondslagen, waarop de wijze van heffing daarbij is geregeld, zou er weinig in die wet te veranderen zijn.

Bovendien heeft het zoowel voor den handel en de daarbij betrokken personen als voor het Bestuur geene geringe waarde, dat men gewoon is geworden de bepalingen dezer wet, welke reeds gedurende een tijdvak van 30 jaren in werking is geweest, na te leven, waardoor overtredingen ten gevolge van onbekendheid met de wettelijke voorschriften, onder de zeldzaamheden behooren.

Onder deze omstandigheden heeft de Regering gemeend in overweging te moeten nemen of het niet in het algemeen belang verkieslijker zij de wet van 26 Augustus 1822 te behouden, met wijziging alleen van zoodanige bepalingen waaromtrent zich wezenlijke en gewigtige bezwaren, hetzij van de zijde des handels of der scheepvaart, hetzij van den kant van het Bestuur, hebben voorgedaan; en het is dien ten gevolge, dat de Regering gemeend heeft tot een ontwerp van wet te moeten besluiten als thans aan de beraadslaging der Staten-Generaal wordt onderworpen.

De wijzigingen, welke daardoor in de meergenoemde wet zullen worden gebragt, zal de Regering thans elk afzonderlijk toelichten; zij zijn in de artikelen van het wets-ontwerp opgenomen naar de volgorde van de bepalingen der wet van 1822 waartoe zij betrekking hebben.

Art. 1. De algemeene wet van 26 Augustus 1822 onderscheidt tusschen den invoer uit zee en den invoer langs de rivieren en te lande. Het derde hoofdstuk dier wet regelt den eersten, het zesde hoofdstuk den laatsten invoer. Bij genen is als beginsel aangenomen, dat bij het binnenkomen uit zee slechts eene algemeene verklaring der lading aan de eerste wachten behoeft te worden afgelegd, terwijl het schip de losplaats kan bereiken om eerst daar meer bijzondere aangifte te doen van hetgeen wordt ingevoerd, zoo als dit in het dertiende hoofdstuk der wet wordt voorgeschreven. Waarom voor zeeschepen eene zoodanige verschuiving der formaliteiten van het dertiende hoofdstuk tot dat zij ter losplaats zijn aangekomen moet plaats hebben, ligt in den aard der zaak. Het zou tot groot ongerief van den handel en der scheepvaart strekken indien die schepen reeds ter uiterste wacht moesten onderworpen worden aan visitatie en verificatie, welke de aangifte opvolgen, en welke bij de lossing van het schip ter bestemmingsplaats thans zonder ongelegenheid kunnen geschieden.

Bij den invoer te lande en langs de rivieren heeft de wet verondersteld, dat die bezwaren niet tegen eene bijzondere aangifte en daarmede gepaard gaande visitatie of verificatie in gelijke mate konden worden bijgebragt, en uit dien hoofde heeft zij deze in de artt. 39 en 40 als beginsel aangenomen.

De ondervinding heeft evenwel geleerd, dat de invoer langs de rivieren, inderdaad veel gelijkheid met den invoer ter zee oplevérende, door dit beginsel gedrukt werd en dat zonder gevaar voor 's Rijks regten, mits eenige noodzakelijke voorzorgmaatregelen worden voorgeschreven, ook voor dien invoer de bijzondere aangifte van het dertiende hoofdstuk en de verdere formaliteiten tot aan de lossingsplaats kunnen worden verschoven.

Reeds vroeger zijn dan ook bij administrative maatregelen de ongelegenheden, welke voor handel en scheepvaart uit het wettelijk beginsel voortvloeijen, zooveel mogelijk getemperd. De wettigheid dier maatregelen kon echter in twijfel worden getrokken, en de Regering heeft daarom gemeend dat het noodzakelijk was ze thans, nu ook andere wijzigingen in de wet van 1822 noodzakelijk zijn geworden, wettelijk vast te stellen.

Daarbij komt nog dat *Nederland* op het punt staat met *Pruissen* en *Belgie* door spoorwegen verbonden te worden. Invoer op die wijze kon de wet van 1822 natuurlijk niet voorzien en van daar dan ook dat de regels voor den invoer te lande met het oog hierop eenige wijziging voor dit onderwerp behoeven. Zoo voor eenigen invoer, dan is het voor dien langs de spoorwegen van belang, dat de formaliteiten van aangifte, visitatie en verificatie tot de bestemmingsplaats der goederen kunnen worden verschoven en de invoer op algemeene verklaring biedt daartoe de mogelijkheid aan.

De Regering heeft in deze behoeften voorzien door de laatste paragraaph der bepalingen van het zesde hoofdstuk in art. 1 van dit ontwerp vervat. Zij heeft dit vrijgeviger voorschrift voorts niet beperkt tot den invoer langs spoorwegen, maar in de voorlaatste paragraaph uitgebreid tot alle openbare middelen van vervoer, zoodat ook bijv. diligence-ondernemingen tusschen dit en een vreemd Rijk het oponthoud, uit de bestaande wetgeving voortvloeijende, zullen zien verminderen.

Wat de afzonderlijke paragraphen van dit artikel aangaat, meent de Regering zich te kunnen onthouden van noodelooze toelichting. De bepalingen toch daarin voorkomende stemmen hoofdzakelijk overeen met de voorschriften omtrent de aangifte op algemeene verklaring in het derde hoofdstuk der algemeene wet opgenomen. Daar waar die bepalingen eene geringe uitbreiding of verandering hebben ondergaan, geldt het voorzorgen tegen sluikerij, welke, vooral bij eene vrijgeviger behandeling, zoowel in het belang der schatkist als in dat van den eerlijken handel niet mogen verwaarloosd en zonder belemmering kunnen worden aangewend. En het is ligt te begrijpen, dat de maatregelen van toezigt, welke voor zeeschepen op hunne vaart van de uiterste wacht naar de losplaats, zoo om de minder gemakkelijke gemeenschap met den wal van hun vaarwater, als omdat hunne lading minder spoedig en ongemerkt gebroken kan worden, in den regel niet noodzakelijk zijn te achten, — dat die maatregelen onmisbaar zijn bij de vaartuigen, welke, langs de rivieren aan de landzijde inkomende, tusschen het eerste kantoor en de lossingsplaats menigvuldige gelegenheid zouden kunnen vinden om zich heimelijk van een gedeelte der ingevoerde goederen ten nadeele van 's Rijks schatkist te ontdoen.

Omtrent de laatste, reeds boven vermelde paragraaph wordt nog opgemerkt, dat deze voor het spoorwegverkeer bepaalt, wat art. 13 der wet van 19 Junij 1845 (*Staatsblad* nº. 28) met opzigt tot den doorvoer vaststelt, en welk voorbehoud noodzakelijk is, omdat het buiten menschelijk bereik ligt te voorzien of soms eenige der formaliteiten, op eene bekende wijze van invoer toepasselijk, bij een nieuw middel van invoer soms onoverkomelijk bezwaar opleveren.

Art. 2. Art. 96 der algemeene wet houdt een bepaald verbod in, om goederen in publiek of particulier entrepôt eenige verandering van fust, merken, of eenigerlei behandeling hoegenaamd, welke eenige *verwerking* zou medebrengen, te doen ondergaan.

Tijdens dit artikel tot stand werd gebragt lag het noch in den geest, noch in de bedoeling des wetgevers den doorvoer met het gebruik van de entrepôts buitengewoon aan te moedigen. Destijds werden de voordeelen aan den doorvoer-handel verbonden nog niet in die mate algemeen gewaardeerd als thans. De belemmering van het verbod van art. 96 is dan nu ook zoo duidelijk geworden, dat menige stem zich daartegen bij de Regering heeft doen hooren, en de wensch is meermalen geuit, dat van sommige goederen, ten doorvoer bestemd, hier te lande eenige verwerking mogt worden toegestaan. Verlevendiging van den doorvoer-handel en voordeel voor de Nederlandsche nijverheid zullen door meer vrijgevige bepalingen op dit punt onfeilbaar worden te weeg gebragt.

Daarbij komt nog dat in Belgie, sinds het in werking brengen der wet van 4 Maart 1846, houdende bepaling op de entrepôts, volgens haar art. 40 kan geschieden wat in Nederland tot nu toe verboden is, en dat de doorvoer van die artikelen, welke tot beteren afzet aan de markt waarheen zij bestemd zijn, eenige verwerking behoeven, voor Belgie meer voordeelen oplevert dan voor Nederland. Wil men dus met het naburige Rijk, waar geene pogingen onbeproefd worden gelaten om den doorvoor tot zich te trekken, mededingen, dan moeten op het verbod van art. 96 die uitzonderingen worden toegelaten, welke, zonder de regten van de schatkist in de waagschaal te stellen, den doorvoer zullen doen toenemen.

Dit doel zal bereikt worden door de bijvoeging aan art. 96, in art. 2 van het ontwerp opgenomen.

De bepaling, hier voorgesteld, is bijna gelijkluidend met het bovengenoemd art. 40 der Belgische wet. Aan den Koning is het voorbehouden de gevallen waarin en de wijze waarop van het verbod van art. 96 mag worden afgeweken, te bepalen, en het

Wijzigingen in enkele bepalingen der Algemeene Wet op het heffen der Regten van In-, Uit- en Doorvoer enz.
(Memorie van Toelichting.)

zal wel geene vermelding behoeven dat het niet doenlijk is in de wet zelve, hetzij de goederen-soorten op te noemen, welke op die wijze eenige verwerking zullen blijken noodig te hebben, hetzij de maatregelen van voorzorg voor te schrijven, welke daarbij behooren in acht te worden genomen. De aard en soort der goederen en hunne verwerking zelve kunnen zoodanig verschillen, dat al naar de behoefte zich voordoet eerst dan daarover met juistheid zal kunnen worden geoordeeld.

Art. 3. Art. 143 der algemeene wet stelt onder zekere voorwaarden de goederen, welke noch aan regten noch aan accijnsen onderhevig zijn, vrij van alle documenten bij den invoer, de lossing, lading, den vervoer en uitvoer. Bij den in- en uitvoer moet evenwel de schipper of vervoerder schriftelijke opgave doen van de hoeveelheid en van de herkomst of bestemming der goederen. Deze verpligting verschaft in de eerste plaats aan de ambtenaren de gelegenheid om zich te overtuigen dat de in of uit te voeren goederen werkelijk noch aan regten noch aan accijnsen onderhevig zijn, terwijl de opgaven verder strekken tot zamenstelling van de algemeene statistiek van handel en scheepvaart. Volgens art. 143 moeten die opgaven worden afgelegd ter eerste of laatste wacht.

Bij den in- of uitvoer te lande en langs de rivieren geeft dit geen bezwaar, doch wel bij den in- of uitvoer ter zee, wanneer bij zigtbaar verkeerde opgave de hoeveelheid der goederen, volgens de wet, aan de uiterste wacht zou moeten worden opgenomen. Daarom werden reeds sinds langen tijd, uit eigen beweging, door de schippers de goederen vrij van regten en accijnsen steeds ter losplaats opgegeven bij invoer ter zee, en ter ladingsplaats bij uitvoer ter zee. Met die gewoonte wordt art. 143 thans in overeenstemming gebragt De opgave van de vlag en naam van het schip wordt ook thans in het ontwerp, ter meerdere volledigheid, door de wet voorgeschreven. Wat den veranderden aanhef van het artikel betreft, deze staat in verband met de bijvoeging van art. 157, welke in het volgende artikel hare verklaring vindt.

Art. 4. Het is volgens de uitdrukkelijke bepaling van art. 157 der algemeene wet regel, dat de vervoer binnen 's lands van accijnsvrije goederen gedekt zij door binnenlandsche paspoorten. Vrijstelling daarvan is uitzondering. Die uitzonderingen worden gevonden in de artt. 143, 181, 162 en 163. De voornaamste vrijstellingen zijn die, waardoor het vereischte van binnenlandsch paspoort beperkt wordt tot het terrein van toezigt, ten gevolge van art. 162 aangewezen, en tot de in art. 163 vermelde binnenwateren en gedeelten van rivieren. Voor het grootste deel van het Rijk wordt daardoor de binnenlandsche vervoer van accijnsvrije goederen ontslagen van iederen band, en men zou ten gevolge daarvan, sprak art. 157 niet zoo duidelijk, eerder geneigd zijn de vrijstelling van binnenlandsche paspoorten als regel, het vereischte daarvan als uitzondering aan te nemen.

Met betrekking tot het terrein van toezigt van art. 162, waar alleen mitsdien voor den vervoer van accijnsvrije goederen binnenlandsche paspoorten worden gevorderd, noemt art. 161 nog eenige bepaalde goederen-soorten op, welker vervoer, in het belang van het dagelijksch verkeer der grensbewoners, van hunnen landbouw, hunne veeteelt enz., vrij kan geschieden, doch de vrijstelling, welke thans met meer aandacht moet worden beschouwd, is die van art. 143.

Volgens dat artikel is de vervoer van accijnsvrije goederen overal, en dus ook op het terrein van art. 162, van het vereischte van binnenlandsche paspoorten ontslagen, wanneer die goederen bij het tarief ontheven zijn van inkomende regten en in eene binnenwaartsche rigting worden vervoerd, of wanneer die bij het tarief zijn ontheven van uitgaande regten en hun vervoer in eene buitenwaartsche rigting geschiedt; onder voorwaarde evenwel, dat die vervoer steeds plaats hebbe langs de aangewezen heerbanen en tusschen zonsop- en ondergang.

De invloed, welken de tariefsverandering van 1845, ten aanzien van art. 143 heeft uitgeoefend, verdient hier ter plaatse opmerking. Dat artikel is namelijk tot stand gebragt, gelijktijdig met het tarief van regten, vastgesteld bij de wet van den 26sten Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 39). Bij dat tarief waren meest alle artikelen met een meer of minder aanzienlijk uitvoerregt belast, terwijl de vrijstellingen bij uitvoer uiterst spaarzaam daarin voorkwamen; zoodat de vervoer van goederen, bij het tarief ontheven van uitvoerregten, in eene buitenwaartsche rigting, waarvan art. 143 spreekt, even zeldzaam was als de op den uitvoer vrijgestelde artikelen schaarsch waren; en de vrijstelling van binnenlandsche paspoorten in art. 143 daardoor met betrekking tot den vervoer eene weinig beteekenende en zeer beperkte strekking had.

Het tarief, vastgesteld bij de wet van 19 Junij 1845 (*Staatsblad* n°. 28) gaat van een geheel tegenovergesteld beginsel uit als het tarief van 1822. Vrij op den uitvoer is daarbij regel en even weinige artikelen zijn thans op den uitvoer belast, als er bij het tarief van 1822 op den uitvoer waren vrijgesteld. Maar daardoor heeft art. 143 eene uitgebreidheid gekregen welke daarmede niet was beoogd; daarvoor worden, op de enkele uitgezonderde artikelen na, alle goederen in eene buitenwaartsche rigting aan onze grenzen vervoerd wordende, van het vereischte van binnenlandsche paspoorten ontslagen.

Welke nadeelige uitwerking deze omstandigheid op de beteugeling der sluikerij heeft uitgeoefend en welk misbruik van haar is en kan worden gemaakt, zal ligtelijk kunnen worden nagegaan. De sluiker toch, die goederen aan invoerregten onderworpen de grenzen heimelijk heeft overgebragt en ze in eene binnenwaartsche rigting vervoert (een vervoer, welke niet dan met binnenlandsche paspoorten voorzien mag plaats hebben), kan bij het naderen van ambtenaren zoo gemakkelijk, door op zijne schreden terug te keeren, of door zijn vervoermiddel om te wenden, eene buitenwaartsche rigting volgen en zoolang hij door de ambtenaren wordt gadegeslagen den schijn aannemen, als of hij, in stede van in te voeren, uitvoert. Daardoor ontsnapt hij aan elke vervolging en oefent hij straffeloos zijn misdadig bedrijf uit, want zijne ter sluik ingevoerde goederen zijn in den regel niet met uitvoerregten belast, en hij mag ze dus ongehinderd in eene buitenwaartsche rigting vervoeren.

Art. 143 is derhalve, na het tot stand komen van het tarief van 1845, eene hoogst schadelijke bepaling geworden, waartegen de Regering bij dit ontwerp herstel noodzakelijk acht, doch daarom behoeft niet geheel te worden teruggekeerd tot de onbeduidende uitgebreidheid, welke de vrijstelling van art. 143 in de wet van 1822, tot het jaar 1845, met opzigt tot den vervoer heeft gehad.

De bijvoegingen van art. 157 in de voordragt opgenomen, zullen, naar het oordeel der Regering, voldoen. Wordt zij wet, dan zal in de eerste plaats op het terrein van toezigt aan de landzijde van art. 177 der algemeene wet, hetwelk slechts het vierde gedeelte uitmaakt van het terrein van toezigt van art. 162 en onmiddellijk aan de grenzen ligt, behalve voor de goederen in art. 161 opgenoemd, die van het vereischte van documenten blijven vrijgesteld, voor den vervoer van alle accijnsvrije goederen binnenlandsche paspoorten of geleibiljetten worden vereischt; — binnenlandsche paspoorten voor die goederen, welke er volgens de bestaande wet ook thans mede gedekt moeten zijn; — geleibiljetten voor die accijnsvrije goederen, welke vrij van invoerregten zijn en in eene binnenwaartsche rigting, en voor de menigvuldige accijnsvrije goederen, welke vrij van uitvoerregten zijn en in eene buitenwaartsche rigting worden vervoerd.

Het vereischte van geleibiljetten vervangt dus voor het terrein van art. 177 de vrijstelling welke uit art. 143 ten gevolge der tariefs-verandering van 1845, onwillekeurig is ontstaan. Voor het overige gedeelte van het terrein van toezigt van art. 162, waar het gevaar van misbruik minder is te vreezen dan op het terrein van art. 177, worden in de tweede plaats de geleibiljetten voor de zoo even aangewezen goederen slechts gevorderd wanneer de vervoer buiten de heerbanen plaats heeft, terwijl de vrijstelling op de heerbanen, op welke de vervoer gemakkelijker kan worden nagegaan door de ambtenaren, blijft gelden. Deze geleibiljetten leveren voorts dit gemak op, dat zij worden afgegeven zonder borgstelling en niet, even als de binnenlandsche paspoorten, aan het kantoor van uitgifte behoeven terugbezorgd te worden, terwijl de vrijstelling van art. 143 onbeperkt blijft bestaan voor het geheele terrein van toezigt aan de zeezijde.

De Regering vermeent op deze wijze het belang van de schatkist genoegzaam te hebben verzekerd, zonder tot den toestand terug te keeren zoo als de wet van 1822 dien oorspronkelijk heeft daargesteld, en zonder noodelooze belemmeringen aan het grensverkeer op te leggen.

De laatste zinsnede van art. 4 der wets-voordragt vindt hare aanleiding in een arrest van den Hoogen Raad van den 29sten Augustus 1851. Dat arrest, waarvan hiernevens onder lit. *A* een afschrift aan de Kamer wordt overgelegd, heeft aangenomen dat het woord *plaats* in art. 157, zoo als het thans in de wet van 1822 is geschreven, niets anders kan beteekenen dan *gemeente*, zoodat art. 157 het vereischte van binnenlandsch paspoort alleen als regel zou stellen voor den vervoer van de eene gemeente naar de andere.

Met deze uitlegging van het hoogste regterlijke collegie is sluikerij aan de grenzen niet te keeren. De sluiker toch, die met goederen in de nabijheid der grenzen wordt aangetroffen zonder dat die door de gevorderde documenten zijn gedekt, zal zich steeds aan het toezigt der ambtenaren en aan iedere strafbepaling kunnen onttrekken, door te beweren dat hij die goederen slechts vervoert in de gemeente waarin hij zich bevindt, en welke zich soms uren ver langs de grenzen uitstrekt; wanneer hij zich binnen die uitgebreide grensgemeenten vrij met goederen mag bewegen, is het tegengaan van sluikerij onuitvoerbaar, en de Regering oordeelt het daarom van haren pligt om, zonder in eene bestrijding der gronden van het genoemde arrest te treden, de uitdrukking *plaats* hier nader te kenmerken en aan te duiden wat in het algemeen door binnenlandschen vervoer of vervoer van de

Wijzigingen in enkele bepalingen der Algemeene Wet op het heffen der Regten van In-, Uit- en Doorvoer enz.
(Memorie van Toelichting.)

eene binnenlandsche plaats naar de andere wettelijk moet verstaan worden.

Art. 5. Vooral in den laatsten tijd is de klagt over heimelijken uitvoer van lompen door de papierfabrikanten aangeheven. De uitvoer van die grondstof hunner nijverheid is in alle andere landen, even als in Nederland, verboden. De Nederlandsche papier-fabrikanten moeten zich dus daarvan uitsluitend binnen hun eigen land voorzien. Van daar dat niet alleen zij zelven, maar ook sommige kamers van koophandel zich bij herhaling tot de Regering gewend hebben en bij deze aangedrongen om maatregelen te doen nemen dat het verbod van uitvoer der lompeu met kracht worde gehandhaafd.

De wettelijke bepalingen schieten echter te kort, om met gewenschten nadruk te kunnen handelen. Art. 161, lit. *f*, der algemeene wet geeft de vrijheid om lompen zonder documenten in eene buitenwaartsche rigting tot het uiterste der grenzen te vervoeren in zoodanige hoeveelheid, dat daarvan de uitgaande regten, berekend tegen zes per cent der waarde, geen gulden zouden te boven gaan. Wordt nu f 12 als gemiddelde prijs voor 100 kil. lompen aangenomen, dan mogen ongeveer 140 kilo's, op die wijze, ongedeerd tot in de onmiddellijke nabijheid der grenzen worden vervoerd. Wanneer de lompen eenmaal aldaar zijn aangebragt, kan zelfs met het talrijkste personeel van ambtenaren en met de meeste waakzaamheid niet belet worden, dat men ze heimelijk overbrengt, in strijd met het bestaande verbod van uitvoer.

De wet kan dan ook alleen worden gehandhaafd, indien de administratie den buitenwaartschen vervoer kan nagaan en op die wijze de punten leeren kennen, waar men zou trachten in strijd met de wet te handelen. Daartoe strekt de bepaling bij art. 160 te voegen. Om echter te voorkomen dat de fabrikanten, die lompen verbruiken, door de bij art. 160 opgenomen bepaling worden belemmerd, is de 2de zinsnede daarbij gevoegd.

Art. 6. De invoeging der woorden: *of geleibiljetten* is noodzakelijk, nadat bij art. 157 de verpligting tot het toonen van geleibiljetten wordt voorgeschreven.

Wat de aanvulling van lit. *f* betreft, deze vloeit voort uit hetgeen bij art. 5 der wetsvoordragt is gezegd ten aanzien der lompen, en wordt, in overeenstemming met het bepaalde bij art. 4 van het wets-ontwerp, de vrijstelling van binnenlandsche paspoorten en geleibiljetten voor de onder lit. *f* opgenoemde goederen, eveneens uitgesloten voor het terrein van toezigt van art. 177, maar blijft zij bestaan voor het overige gedeelte van het terrein van art. 162, terwijl voorts uitdrukkelijk wordt bepaald onder lit. *h*, dat voor den vervoer binnen besloten steden of forten nimmer geleibiljetten of binnenlandsche paspoorten te pas komen.

Art. 7. Na de afscheiding van Belgie, moest voor de zuidelijke grens van Nederland nader van punt tot punt de afstand worden aangewezen, buiten welken volgens art. 162 voor den vervoer te lande geene paspoorten worden vereischt.

Dit is geschied bij het Koninklijk besluit van 8 Februarij 1832 (*Staatsblad* n°. 4), hetwelk nader is gewijzigd door dat van den 6den Julij 1835 (*Staatsblad* n°. 22). In dit laatste werd als terrein waarop bij vervoer binnenlandsche paspoorten worden gevorderd, tevens aangewezen het zoogenaamde verdronken land van Zuid-Beveland. Dit was noodzakelijk voor de gevallen, dat schepen, uit Belgie komende, zich mogten onttrekken aan het eerste kantoor Bath; want, ofschoon dit kantoor voorbijgevaren, zouden zij op het verdronken land van Zuid-Beveland blootstaan om, als onvoorzien van documenten en mitsdien in fraudem legis vervoerende, te worden aangehaald.

De voorgestelde wetsbepaling strekt om allen twijfel nopens de geldigheid der gegevene voorschriften in dit opzigt te doen verdwijnen. Dezelfde redenen hebben ook geleid tot wijziging van hetgeen ten aanzien van den vervoer op de Maas boven Berg bij de bestaande wet was voorgeschreven.

Artt. 8 *en* 9. De artt. 8 en 9 van dit ontwerp zijn niet de minst gewigtige. Het doel er van is uitsluitend vernietiging van den sluikhandel aan onze landgrenzen. Daardoor hoopt de Regering in staat gesteld te worden om aan dat schandelijk bedrijf, hetwelk de schatkist benadeelt, den eerlijken handel onmogelijk maakt en de onzedelijkheid der grensbewoners in hooge mate aankweekt, paal en perk te stellen.

De toestand van eenige onzer grens-provincien vordert in dit opzigt dringend voorziening. Een enkel voorbeeld zij genoeg om dit der Kamer aan te toonen.

Het Groningsche, in de gemeente Bellingwolde, onmiddellijk aan de Hannoversche grenzen gelegen gehucht *Lete* bevat in een veertigtal huisgezinnen eene bevolking van 240 tot 250 personen boven de vijf jaren oud, waarvan slechts vier huisgezinnen of omstreeks 40 personen tot den eigenlijken landbouwersstand behooren. Al de overige, mannen, vrouwen en kinderen, welke in hutten of andere geringe, zeer in de nabijheid van of onmiddellijk aan de grenzen opgerigte woningen verblijven, houden zich dagelijks bezig met het frauduleus in- en uitvoeren van accijnsgoederen, zonder nagenoeg ooit eenigen anderen arbeid of bedrijf uit te oefenen.

In de woningen dier personen is ten allen tijde een voorraad dier gesloken goederen voorhanden, doch naar het getal leden des huisgezins zoodanig berekend, dat de hoeveelheid niet te boven gaat wat naar art. 185 n°. 4 der algemeene wet van 1822 bij particulieren ongedekt mag gevonden worden.

Van dezen voorraad, die door opvolgende aanvoeren van buiten gestadig op de bepaalde hoeveelheid wordt gehouden, worden meer binnenwaarts gelegen gemeenten voorzien. Geheele troepen dezer lieden begeven zich dagelijks buitenwaarts om vrachten af te halen en om die binnenwaarts te brengen, terwijl zij beladen zijn met juist die hoeveelheden accijns-goederen, welke volgens art. 166 der algemeene wet zonder geleibiljet kunnen worden vervoerd. Zij verspreiden zich in alle rigtingen, zoodanig dat aan de oostelijke zijde der provincie Groningen naauwelijks ééne gemeente wordt gevonden waar niet dagelijks troepen van zoogenaamde dragers worden ontmoet.

Door dit bedrijf berekent men dat alleen in de provincie Groningen en Overijssel jaarlijks eene som van f 250,000 à f 260,000 aan de schatkist wordt te kort gedaan; — hoe de bijzondere handel daardoor lijdt behoeft geen betoog. Ten overvloede worden hierbij onder de letters *B* en *C* aan de Kamer overgelegd een paar adressen, het een van de kamer van koophandel te Oldenzaal, het ander van honderd een en twintig winkeliers en grossiers in de provincie Groningen, die, tot stuiting van het kwaad, aandringen op de wetsveranderingen welke nu worden voorgesteld.

Art 49 der onlangs tot stand gebragte wet van 26 April 1852 tot verbetering van den accijns op het zout, heeft reeds eene krachtige schrede gedaan op den weg der verbetering door te bepalen dat vervoer van zout en de voorraad op het terrein van toezigt boven één pond, door behoorlijk document gedekt behooren te zijn. De artt. 166 en 185 n°. 4, lieten eene hoeveelheid van vijf pond vrij. Deze verbetering is echter geenszins voldoende. Onder de bestaande wetgeving kan men nu nog vrij vervoeren: iets minder dan 5 ponden suiker (zie art. 29 der wet van 1 April 1846, *Staatsblad* n°. 17), 2 kannen gedistilleerd, 10 ponden mee (art. 59 der wet van 29 Maart 1833, *Staatsblad* n°. 3), 1 pond zeep (art. 43 der wet van 4 Mei 1832, *Staatsblad* n°. 13), drie kan wijn, enz.

Een sluiker die zich binnen's lands van de bepaalde hoeveelheden van ieder dezer artikelen voorziet en ze veilig de grenzen overbrengt, kan daarmede zich verder ongedeerd binnen's lands bewegen. Op deze wijze kan hij telkens eene, met het oog alleen op 's Rijks accijnsen belastbare waarde invoeren van f 3.685, als:

2 kan buitenlandsch gedistilleerd van 165 per cent	f	1.07
3 kan wijn		0.55
5 Nederlandsche ponden kandij.		1.525
1 Nederlandsch pond zout		0.09
1 Nederlandsch pond zeep		0.10
10 Nederlandsche ponden gebuild tarwemeel . . .		0.35
	f	3.685

En ofschoon hem deze som, waarbij geene andere dan rijksopcenten noch invoerregten in aanmerking zijn genomen, niet ten volle ten deel valt, verdient hij daardoor echter de som, welke het verschil uitmaakt tusschen den consumtie-prijs dier gezamenlijke artikelen hier te lande en den prijs dier waren aan gene zijde der grenzen. — Het lokaas om zich met dat bedrijf bezig te houden is dus zeer aanzienlijk; te meer wanneer zoodanige invoeren door denzelfden persoon meermalen daags verrigt worden.

Om dit misbruik tegen te gaan, is het derhalve duidelijk dat die vrije vervoer moet beperkt worden in die mate, dat in de vervoerde hoeveelheid accijnsgoederen geene voldoende voordeelen meer kunnen gevonden worden, welke het loon van den drager en het gevaar van aanhaling der goederen bij ontdekking van invoer zouden kunnen bestrijden.

Art. 165 wordt daarom in dien zin veranderd, dat, behalve hetgeen nu reeds door de wet omtrent het zout is vastgesteld, voor wijn, gedistilleerd enz. bij deze voordragt in dienzelfden geest wordt gehandeld. Omtrent den vervoer van azijn en bier bestaat geen behoefte aan wijziging. Hierdoor zal voorts geen belangrijk ongerief voor de grensbewoners kunnen ontstaan, daar er toch voor het dagelijksch huisselijk gebruik geen behoefte is aan meerdere vrijheid van vervoer van deze artikelen, terwijl zoo dit het geval al mogt wezen, de vervulling der wettelijke formaliteiten tot den vervoer van grootere hoeveelheden niet zulke bezwaren kan te weeg brengen dat daaraan de middelen tot wering van sluikhandel zouden moeten worden opgeofferd. Maar daarenboven geeft de voorgedragen wijziging der bestaande wet den Koning de bevoegdheid, om daar, waar dit zonder gevaar voor sluikerij kan veroorloofd worden, de vrijheid van vervoer uit te breiden even als dit in art. 49 der wet van 26 April 1852 op het zout is be-

paald en waarvan het Koninklijk besluit van 12 Julij 1852 (*Staatsblad* n°. 131) het gevolg is geweest.

Doch met den beperkten vervoer moet eene beperking van den geoorloofden ongedekten voorraad van art. 185 n°. 4 noodwendig gepaard gaan. Alleen te zamen kunnen die beide maatregelen heilzaam werken. Want laat men de gelegenheid open om aanzienlijke voorraden aan de grenzen voorhanden te hebben, dan zal de invoer nimmer met goed gevolg kunnen worden tegengegaan. In dezelfde rede waarin de hoeveelheden van art. 166 zijn verminderd, worden dus die van art. 185 n°. 4 ingekort.

Er blijft nog over, meer bijzonder eenige in de artt. 8 en 9 opgenomen bepalingen met een enkel woord toe te lichten.

Gedistilleerd van hoogere gehalte dan 100 per cent moet, hoe gering de hoeveelheid ook zij, door geleibiljet gedekt zijn. De vermindering tot één kan gedistilleerd is slechts eene gelijkstelling met hetgeen buiten het terrein van toezigt volgens art. 2 der wet van den 2den Januarij 1832 (*Staatsblad* n°. 4), algemeen plaats heeft. Intusschen is het noodzakelijk zich daartoe niet te bepalen maar ook omtrent de gehalte het boven aangegeven voorschrift te geven. Het is voornamelijk het gedistilleerd van hoogere gehalte (van 150 tot 170 per cent) hetwelk een voorwerp van sluikerij uitmaakt uit hoofde van het meerder voordeel hetwelk daardoor bij elk vervoer wordt verkregen. Wanneer de accijns van buitenlandsch gedistilleerd in hoofdsom en rijks-opcenten f 0.325 bedraagt, dan klimt dit bij eene sterkte van 165 per cent tot f 0.535.

Nu zal door het verbieden van den ongedekten vervoer van gedistilleerd boven de 100 per cent sterkte vooreerst reeds terstond aan de sluikers een belangrijk voordeel worden ontnomen en hun werk minder uitlokkend worden gemaakt, terwijl ten andere aan het binnenlandsch verkeer op het terrein van toezigt daardoor geen ongerief wordt berokkend, omdat zoodanig gedistilleerd boven 100 per cent geen voorwerp van dagelijksche huisselijke behoefte is, en voor de weinige personen, die in geringe hoeveelheid gewoon zijn daarvan gebruik te maken, kan het ligten van een geleibiljet geen overwegend bezwaar zijn.

Reeds nu is het gewoonte, dat een sluiker de hoeveelheden accijns-goederen, welke niet door éénen persoon zonder documenten gelijktijdig zouden kunnen worden vervoerd, over de leden van zijn huisgezin of een aantal kinderen zóó verdeelt, dat ieder lid of kind slechts drager is van eene geoorloofde hoeveelheid accijns-goederen. Hoe gering men dan ook de geoorloofde hoeveelheid dier goederen stelt, eene zoodanige gewoonte zou kunnen blijven bestaan. Maar ook deze behoort te worden geweerd en zij zal dit door de voorlaatste zinsnede van het nu voorgestelde art. 8.

De laatste zinsnede van art. 8, even als van art. 9, is het wettelijk voorbehoud, hetwelk op gelijke wijze door art. 49 der wet van 26 April 1852 op het zout is gemaakt en waardoor elk nutteloos ongerief zal worden voorkomen.

De bepaling, welke in art. 9 is opgenomen en in art. 185 n°. 4 niet was geschreven, dat namelijk ten aanzien van het gedistilleerd de kinderen beneden de vijftien jaren niet in aanmerking worden genomen voor de berekening der daarvan tot huisselijk gebruik geoorloofde hoeveelheid, schijnt zich zelve te verklaren.

De geoorloofde voorraad toch van elk artikel moet berekend worden naar het gewoon huisselijk gebruik, naar mate van het getal leden der huisgezinnen. Voor kinderen beneden de vijftien jaren mag de wet de behoefte aan sterken drank niet aannemen; zij behooren dus buiten de berekening te blijven.

De hoeveelheid wijn van art. 185 n°. 4 is bij dit artikel verminderd van 116 kan tot op 80 en van 231 tot op 160. Die vermindering schijnt geene belemmering te zullen veroorzaken voor het grensverkeer, terwijl meerdere ruimte niet anders dan in het belang van den smokkelhandel zou blijven bestaan.

Art. 10. Indien men art. 205 en art. 219 der algemeene wet met elkander in verband beschouwt, zal men opmerken dat het eerste artikel niet alleen den frauduleusen in- en uitvoer maar tevens den vervoer van goederen straft, welke niet voorzien zijn van het vereischte document, terwijl art. 219 nogmaals bepaaldelijk dien vervoer met straf bedreigt. De omslagtigheid der bepaling van art. 205 kan alleen tot verwarring aanleiding geven en de uitlegging door het 4de lid voor ladingen of vrachten opgenomen, maakt het geheele artikel zoo ingewikkeld dat eene vereenvoudiging aan de Regering bij het zamenstellen van dit ontwerp gewenscht is voorgekomen.

Zoo als art. 205 thans wordt voorgedragen, straft het alleen den frauduleusen in- en uitvoer en de poging daartoe; de ongedekte vervoer wordt geheel aan art. 219 overgelaten. Art. 205 zal in duidelijkheid winnen en de nieuwe redactie zal het overbodig doen zijn in de omschrijving der rivieren die verandering te brengen, welke het 4de lid anders ten gevolge van art. 7 dezer voordragt zou vorderen.

Bij herhaling der misdrijven is voorts de straf van tentoonstelling op een schavot uit het artikel weggenomen. De Regering is van oordeel dat, ook met terzijdestelling van het vraagstuk betreffende de schavotstraffen, eene gevangenis van hoogstens vijf jaren krachtig genoeg tot het weren van sluikerij zal werken; zelfs bij herhaling van het misdrijf van fraude zullen dus, wordt dit ontwerp wet, de overtreders steeds voor de arrondissementsregtbanken in correctionele zaken regt doende, te regt staan.

In de laatste plaats wordt aan art. 205 nog *één wijziging* toegevoegd. Dat artikel neemt als beginsel de verbeurdverklaring aan, zoowel der goederen, welke in fraudem legis worden in- en uitgevoerd en vervoerd, als van het middel waarmede dit misdrijf wordt bedreven, namelijk van de vaar- of voertuigen en gewone gespannen.

Dit beginsel is niet slechts nuttig en heilzaam maar zelfs noodzakelijk, want het gevaar van geldelijk verlies wordt niet alleen voor den sluiker zelven verhoogd, maar ieder eigenaar van vaar- of voertuigen wordt daardoor afgeschrikt om met deze den sluiker ten dienste te staan.

Dit beginsel, door de wet bekrachtigd, is evenwel buiten toepassing gesteld door een der provinciale geregtshoven. Door middel van een vaartuig was sluikhandel gedreven en ten gevolge daarvan de verbeurdverklaring van hetzelve door den regter uitgesproken. Die verbeurdverklaring is opgevolgd door een executoriaal beslag van het schip volgens eene bestaande pand-acte; welk beslag door het provinciaal geregtshof in hooger beroep, niettegenstaande de uitgesproken verbeurdverklaring, is bevestigd. Door den Hoogen Raad is het eigenlijke vraagpunt, daar de cassatie om andere redenen moest worden afgewezen, niet beslist.

De Regering wil hier niet in breedvoerige beschouwingen treden over het in hooger beroep gewezen arrest; het zij genoeg dat het verschil van gevoelen zich heeft opgedaan, om door aanvulling der wet hare bedoeling boven allen twijfel te verheffen. Nadat de wet het beginsel van verbeurdverklaring heeft aangenomen, mag men noch pandregt, noch eigendomsregt zoo sterk doen gelden dat daardoor feitelijk de verbeurdverklaring krachteloos wordt gemaakt. Men zou op die wijs in strijd handelen met de bedoeling des wetgevers, die de verbeurdverklaring in de wet nederschreef.

Door nu aan pandregt eene kracht toe te kennen, als het bovenbedoeld geregtshof heeft gedaan, wordt de bestaande wet als het ware ongeschreven, en vernietigt men de verbeurdverklaring. En de eigenaar die zich van zijn schip voor sluikerij wil bedienen, zal bij het aannemen van zoodanig stelsel wel vooraf zorgen, dat hij daarop bij pand-acte zooveel geld heeft ontvangen, dat hem de mogelijke verbeurdverklaring van het schip luttel kan schaden; terwijl de pandhouders evenzeer door hun pandregt van hunne zijde tegen schade uit de verbeurdverklaring voortvloeijende zijn beveiligd; en wat van pandregt gezegd kan worden, geldt noodwendig a fortiori van eigendomsregt. Om derhalve te zorgen dat de ware, noodzakelijke en wettige uitlegging worde toegekend aan de bepaling van art. 205, wordt de gewijzigde redactie voorgesteld.

Art. 11. Art. 219 bepaalt in zijne 2de zinsnede eene boete welker bedrag wordt berekend naar de regten, welke van de goederen bij uitvoer zouden verschuldigd zijn. Even als boven reeds is gezegd, het tarief van 1822 onderwierp bijna alle goederen aan uitvoerregten. Onder het thans geldende tarief zijn slechts zeer weinige artikelen met zoodanige regten belast, waarvan met betrekking tot art. 219 het gevolg is, dat in den regel de bepaalde boete van twee maal de uitvoerregten niets bedraagt, en dat in het geval van de 2de zinsnede van art. 219, alleen de betaling der kosten overschiet. Het tarief van 1845 heeft dus onwillekeurig aan die bepaling van art. 219 hare kracht ontnomen. De herstelling daarvan is het doel van de voorgedragen wijziging, waarbij eene vaste boete van vijf en twintig gulden wordt voorgesteld, welke als straf voor het niet naleven der wettelijke voorschriften op den vervoer gepast voorkomt. Aan het einde van dit artikel is de bepaling overgebragt, welke aan het slot van art. 205 voorkwam op den vervoer van accijns-goederen betrekkelijk, en welke ten gevolge van de weglating van de laatste zinsnede van art. 205, in art. 10 van het ontwerp voorgedragen, aldaar verviel om bij art. 219 hare juiste plaats te vinden.

Art. 12. De artt. 224 en 225 der algemeene wet geven aan de ambtenaren der in- en uitgaande regten de bevoegdheid om de bedrijvers van sluikerij, strafbaar met gevangenisstraf of geldboete, wanneer zij geen bij de ambtenaren bekend domicilium binnen het Rijk hebben, in verzekerde bewaring te nemen, ten einde hen terstond aan den regter over te leveren.

Het Koninklijk besluit van 2 Julij 1824 (*Staatsblad* n°. 42) regelt de rigtige uitvoering dier beide wets-artikelen.

Toen de wet deze bevoegdheid aan de ambtenaren toekende gold hier te lande de Code d'Instruction Criminelle, waarvan art. 94 de magt verleende om tegen de in verzekerde bewaring genomen sluikers na hunne overlevering aan den regter, een mandat d'arrêt uit te vaardigen.

Wijzigingen in enkele bepalingen der Algemeene Wet op het heffen der Regten van In-, Uit- en Doorvoer enz.
(Memorie van Toelichting.)

Na de invoering in 1838 van het Wetboek van Strafvordering, is de vraag ontstaan of daardoor de voorschriften van de artt. 224 en 225 der algemeene wet en het daarmede in verband staande Koninklijk besluit, voor zooveel het in bewaring nemen en aan den regter overleveren van vreemde sluikers betreft, moesten worden gehouden voor vervallen.

Die vraag werd gedaan op grond dat de bijzondere belastingwet wel voorschreef dat de ambtenaren vreemde sluikers in bewaring nemen en aan den regter konden overleveren, doch dat, terwijl die belastingwet zweeg ten aanzien van hetgeen daarna moest geschieden en dit mitsdien aan de algemeene voorschriften van het geldende Wetboek van Strafvordering was overgelaten, het nieuwe wetboek in art. 88 den regter verbood om ingeval slechts eene correctionele gevangenisstraf of geldboete werd bedreigd, de gevangenhouding uit te spreken.

Dat artikel verklaarde den regter slechts bevoegd tot het verleenen van een bevel van gevangenhouding, wanneer tegen een misdrijf lijf- of onteerende straf is bedreigd of ter zake van diefstal, opligting, misbruik van vertrouwen, verwonding, bedelarij en landlooperij.

Tegen de meeste overtredingen nu der algemeene wet van 26 Augustus 1822 wordt slechts hetzij eene correctionele gevangenisstraf hetzij eene geldboete bedreigd, zoodat voorloopige gevangenhouding bij die overtredingen, na de invoering van het Wetboek van Strafvordering, aan sommigen niet meer scheen toegelaten.

De vraag dien ten gevolge bij den Hoogen Raad gesteld, werd door diens arrest van 7 April 1840 niet zuiver beantwoord, doch is thans bij arrest van dat regterlijk collegie dd. 12 Januarij 1852 uitgemaakt.

Aan de Kamer wordt hiernevens onder lit. *D* een afschrift van dat arrest overgelegd, waaruit de bevestigende beantwoording der bovengestelde vraag zal blijken.

Na deze beslissing is herziening der artt. 224 en 225 behoefte. Nu in de meeste gevallen van sluikerij voorloopige gevangenhouding ongeoorloofd is, kunnen vreemdelingen, in Nederland noch have noch goed bezittende, zich aan het misdadig bedrijf van sluiken straffeloos overgeven: want daar tegen hen geen bevel van gevangenhouding kan worden uitgevaardigd, hebben zij alle gelegenheid om zich, vóór eene veroordeeling tegen hen wordt uitgesproken, buiten bereik der uitvoering van het vonnis te stellen.

Sluikhandel zou dus zonder deze wets-verandering voortaan ongehinderd door vreemdelingen kunnen gedreven worden en de vreemde sluiker zou iedere uitgesprokene straf ontkomen door Nederland weder te verlaten.

Die toestand mag niet voortduren en tot verzekering van de rigtige invordering van 's Rijks regten en om eenen ongeoorloofden handel met de vereischte kracht tegen te gaan, wordt art. 12 voorgesteld. Dit artikel schijnt geene verdere toelichting te behoeven. De regels van het thans geldend Wetboek van Strafvordering zijn daarin gevolgd, terwijl de gevallen zijn aangegeven, waarin de invrijheidstelling van den aangehoudene moet plaats hebben, hetzij omdat de toepassing der wet genoegzaam is verzekerd, hetzij omdat tegen den aangehoudene geene vervolging plaats zal hebben. In beide gevallen vervalt het doel der gevangenhouding en mag die derhalve niet voortduren. Er moet voorts waarborg zijn, dat de bekrachtiging der regtbank binnen den behoorlijken tijd worde gevraagd, ten einde alle eigendunkelijke gevangenhouding te voorkomen: daartoe strekt de laatste alinea van het voorgedragen artikel.

Art. 13. De eerste verandering welke in art. 247 wordt voorgesteld, staat in verband met de afschaffing in art. 205 der schavotstraffen ter zake van herhaling van de overtreding welke dat art. 205 straft.

De tweede voorgestelde verandering is eene bijvoeging omtrent het hooger beroep hetwelk van wege het openbaar ministerie wordt ingesteld. De voorschriften van het Wetboek van Strafvordering betreffende dat hooger beroep, geven aanleiding tot ongelegenheid in het geval, dat volgens art. 247 der algemeene wet op beide actien bij een en hetzelfde vonnis moet worden regt gesproken. Het openbaar ministerie en diens partij zijn in hooger beroep aan kortere termijnen en eene meer beperkte wijze van behandeling gebonden, dan aan de administratie en hare partij bij art. 251 van het Wetboek van Strafvordering zijn toegestaan.

Daaruit vloeit voort dat door het openbaar ministerie tot het al of niet komen in hooger beroep moet worden besloten en dit beroep zelfs, eenmaal ingesteld, moet worden voortgezet, vóór nog de administratie en hare partij verpligt zijn over het al dan niet appelleren beslist te hebben.

De oorzaak van dit ongerief is ligtelijk weg te nemen door ten aanzien der bedoelde onafscheidelijke actien alle de partijen, zoo als in eerste instantie ook in hooger beroep, gelijk te stellen, zonder de ruimere termijnen, welke aan de administratie zijn verleend en voor haar onontbeerlijk zijn, te verkorten. Ter bereiking van dit doel wordt art. 13 voorgedragen.

Art. 14. Art. 290 vordert noodwendig herziening. De wet van 1822 staat legaal verband toe op al de onroerende goederen van den belastingschuldige. Het behoeft geene vermelding dat onder onze tegenwoordige burgerlijke wetgeving van het legaal verband geen gebruik meer gemaakt kan worden. De voorrang, welken dit artikel geeft, was tevens in verband gebragt met den Code Napoleon. Het nu voorgestelde artikel geeft den waarborg voor den verschuldigden accijns met inachtneming der bepalingen van het thans geldende Burgerlijk Wetboek. De Regering heeft niet gemeend met opzigt tot de accijnsen zoo verre te moeten gaan als art. 12 der wet van 22 Mei 1845 (*Staatsblad* no. 22), op de invordering van 's Rijks directe belastingen. Door voor deze laatste belastingen het regt van voorrang boven pand en hypotheek te doen gelden, heeft de wet het goed zelf met betrekking waarop de belasting is verschuldigd, in de eerste plaats verbonden.

Ten aanzien van de accijnsbelasting bestaat deze reden niet, terwijl er bovendien met het oog op het uitgestrekte crediet, hetwelk voor sommige accijnsen verleend moet worden, gevaar zou ontstaan dat, zoo werkelijk voor die belasting wettelijke voorrang boven pand of hypotheek wierd verleend, uit vrees voor schade, derden met eenen belastingschuldige geen gemeenschappelijke eigendommen zouden willen bezitten. Die voorrang zou alsdan stoornis en belemmering in ondernemingen van handel en nijverheid te weeg kunnen brengen, welke in Nederland vooral moeten worden ontweken. De eigendom van vaste goederen zou daardoor in eenen af te keuren toestand van onzekerheid geraken.

De Regering gelooft daarom dat het voldoende is, indien met betrekking tot de accijnsen het regt van voorrang aan den Staat wordt gegeven rang nemende onmiddellijk na de privilegien opgenomen in de artikelen van het Burgerlijk Wetboek en dat van Koophandel, welke het voorgedragen art 14 aanwijst.

In de 6de zinsnede van art. 290 wordt voorts nog eene wijziging gebragt omtrent de personele actie, welke na het aldaar bedoelde tijdsverloop van één jaar aan den ontvanger verblijft.

Bij arrest van den Hoogen Raad dd. 1 November 1850 is beslist, dat de ontvangers van 's Rijks belastingen na verloop van een jaar na de invorderbaarheid van de schuld tegen de borgen niet enkel het regt van parate executie, maar ook de personele actie zelve verliezen, zoodanig dat de borgen na het verstrijken van dien termijn van alle aansprakelijkheid zijn ontheven.

Deze beslissing is voornamelijk gegrond op den *letterlijken* zin en de *woorden* der wet, omdat in de 6de zinsnede staat: » Na dien tijd behoudt de ontvanger echter de gewone » personele actie tegen *den debiteur*"; waardoor de Hooge Raad gemeend heeft, dat alleen bedoeld zou kunnen worden *de hoofdschuldenaar* (*de belastingschuldige*) maar niet zijn borg.

Inderdaad wordt door deze beslissing, overal waar in de algemeene wet of in de bijzondere accijnswetten de verpligting wordt opgelegd om borg te stellen en den noodigen waarborg voor 's Rijks regten te verleenen, die waarborg tot den tijd van een jaar beperkt. Zoowel in het belang der schatkist als ter uitvoering der wet in de gevallen waarin de borgstelling zonder beperking van tijd wordt bevolen, behoort de borg ook na het tijdsverloop van een jaar voor den schuldenaar aansprakelijk te zijn. Het regt van parate executie behoeft slechts een jaar te gelden, maar de kracht van den gestelden borgtogt moet voortduren. Daartoe strekt de bijvoeging van de woorden: *en diens borgen*, welke de tegenspraak op grond van het woord *debiteur* zal doen vervallen.

Art. 15. Art. 312 der algemeene wet heeft de strekking om zooveel mogelijk tegen te gaan, dat op het terrein van toezigt aan de landzijde, waar rivieren dit doorsnijden, sluikhandel worde gedreven ook door middel van schuiten of booten.

De magtiging of vergunning, welke dat artikel daartoe voor het houden van eene boot, schuit of vaartuig noodzakelijk stelt, is te meer noodig, naardien zoodanig vervoermiddel een te gereeder en veiliger middel aan de hand geeft om zich aan de vervolging of aan de waakzaamheid der ambtenaren te onttrekken. Zoo kan een sluiker de goederen, welke hij in strijd met de wettelijke voorschriften ongedekt vervoert, ingeval hij door de ambtenaren wordt achtervolgd, en hem eene schuit of boot ter dienste staat, gemakkelijk buiten het bereik der ambtenaren stellen, door met zijn vaartuig de ongedekte goederen aan de overzijde eener rivier te brengen om ze verder ongehinderd te vervoeren.

Van daar dat de administratie der in- en uitgaande regten zooveel mogelijk het oog moet houden op die kleine vaartuigen of booten, welke dienen tot het overzetten op stroomen of rivieren op het terrein van toezigt. De wet moest daarom de verkrijging eener magtiging tot het houden van een vaartuig verpligtend voorschrijven op alle die rivieren en stroomen waarop eene onbeperkte vrijheid om zich van schuiten of booten te bedienen, tot groot nadeel van 's Rijks regten kan strekken.

In dien zin is vroeger art. 312 dan ook steeds opgevat en toegepast op alle stroomen en rivieren, voor zoverre ze binnen

het terrein van toezigt aan de landzijde, in art. 177 der algemeene wet vermeld, zijn gelegen. De bewoordingen van art. 312 hebben echter onlangs eenigen twijfel ten aanzien van de uitgestrektheid van hetzelve doen ontstaan; zoodat niet elk gedeelte eener rivier, in het terrein van toezigt, op iedere plaats door het artikel zou zijn aangeduid, maar alleen dat gedeelte der rivier, hetwelk ter uitgestrektheid van 5500 ellen gemeten wordt van het punt waar de rivier van het vreemd grondgebied Nederland binnenstroomt.

De Hooge Raad heeft bij arrest van 9 Maart 1852, hetwelk aan de Kamer onder lit. *E* wordt overgelegd, dezen twijfel opgelost en het laatste beweren aangenomen, waarvan echter het gevolg is, dat bij voorbeeld de vergunning van art. 312 op de rivier de Maas alleen noodig is van het punt waar die rivier Nederlandsch gebied wordt, tot op een afstand van 5500 ellen van dat punt, maar dat zij niet gevorderd wordt juist daar waar zij het meest noodig is, namelijk op de lagere gedeelten dier rivier, welke eveneens binnen den afstand van 5500 ellen van de Pruissische grenzen zijn gelegen en alwaar eene vrijheid om booten of schuiten te houden den smokkelhandel evenzeer, zoo niet meer, in de hand kan werken.

De Regering meent derhalve de voorgestelde wijziging in het artikel te moeten brengen om de bedoeling van art. 312 ontwijfelbaar nader aan te wijzen en meer duidelijk dan tot nog toe voor te schrijven, dat overal waar eene rivier het terrein van toezigt doorloopt, het houden van eene schuit of boot zonder vergunning verboden is.

Art. 16. Door den Hoogen Raad is ten aanzien van art. 324 reeds meermalen beslist, dat het weigeren van visie, toegang, visitatie enz. door dat artikel slechts werd gestraft wanneer door daden de werkzaamheden der ambtenaren worden verhinderd. Mondelinge weigering is dus niet strafbaar. Intusschen ware het te wenschen dat ook die strafbaarheid bij de wet wierd vastgesteld. Immers hij die mondeling weigert dat de ambtenaren hunne werkzaamheden verrigten, begaat niet alleen eene daad welke hunne dienstbezigheden belemmert, maar zij zijn daardoor verpligt met hunne werkzaamheden voortgaande aanleiding te geven dat degene, die mondeling heeft geweigerd, tot feitelijkheden overgaat. Niet zelden zijn daaruit ergerlijke voorvallen ontstaan, welke zouden zijn voorkomen, wanneer de vrees voor straf op mondelinge weigering gesteld haren invloed had kunnen uitoefenen.

Daarom is dan ook bij art. 89 van de onlangs door de Staten-Generaal bekrachtigde wet van 18 September 1852 omtrent den waarborg en de belasting der gouden en zilveren werken, mondelinge weigering strafbaar gesteld en wordt de wijziging van art. 324 in overeenstemming met het toen door de Kamer aangenomen beginsel, thans voorgedragen.

De Minister van Finantien,
VAN BOSSE.

[XXXVIII. 4.]

MEMORIE VAN BEANTWOORDING *van het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs voor N°. I der Ontwerpen van Wet tot regeling van 's Rijks algemeene Comptabiliteit.*

Zonder juist alle theorien te willen veroordeelen, die niet gegrond zijn op ervaring en praktijk, meent de ondergeteekende dat toch de ondervinding van het verledene geen verwerpelijke leiddraad is bij de beoordeeling van maatregelen voor de toekomst. Hij had dus wel gewenscht, dat bij het onderzoek der op den 16den Mei 1851 voorgedragen wets-ontwerpen tot regeling van 's Rijks algemeene comptabiliteit, de Commissien van Rapporteurs, acht gevende op de geschiedenis der Nederlandsche finantien, zich in de eerste plaats hadden afgevraagd aan welke hoofdoorzaken in vroegere jaren de teruggang in den staat der geldmiddelen was toe te schrijven geweest; of het zoogenaamde preventive toezigt van de Rekenkamer, in de wetten van 9 Julij 1814 (*Staatsblad* n°. 76) en 21 Junij 1820 (*Staatsblad* n°. 15) als grondslag aangenomen, en in het wezen der zaak niet verschillende van het stelsel der wet van 5 October 1841, ooit heeft kunnen strekken om finantiele misslagen en uitgaven buiten de begrooting te keeren; en of niet veeleer het ophouden van de dwalingen, die vroeger hebben plaats gehad, daaraan is toe te schrijven dat de Regering betere beginselen heeft aangenomen, dat er van de zijde der Staten-Generaal naauwkeuriger is toegezien, en vooral dat een stelsel van openbaarheid het vroegere stelsel van geheimhouding heeft vervangen.

Geen twijfel of de Commissie zou zich dan ras hebben overtuigd dat het toezigt eener Rekenkamer, hoe onmisbaar en van hoe veel gewigt voor den Staat, geen anderen waarborg kan schenken dan tegen de lands-comptabelen; en dat juist de voornaamste oorzaak van het vroegere kwaad gelegen was in de meening, die te lang heeft geheerscht, als of dat toezigt in dier voege *kon* worden geregeld, dat de wetgever zich daar alleen op kon verlaten, als op een voldoend middel, om iedere verkeerdheid en alle wanorde in het beheer der finantien te verhoeden.

Er is nu in het finantiele beheer een betere weg ingeslagen, doch vaste waarborgen tegen nieuwe afdwalingen van dien beteren weg leveren de bestaande verordeningen niet. Nog altijd ontbreekt het aan *wettelijke voorschriften* tegen eene vermenging van fondsen over verschillende dienstjaren, zoo belemmerend bij het onderzoek naar het finantieel evenwigt; tegen de instelling van bijzondere rijks-fondsen, die de eenheid van het evenwigt verbreken en dat onderzoek nog moeijelijker maken; tegen de aanwijzing van middelen, die geene inkomsten zijnde, ongemerkt den Staat zouden verarmen en den schuldenlast steeds hooger zouden kunnen opvoeren, terwijl de rekeningen met overschotten zouden prijken; tegen de onvolledige instelling van staatsbegrootingen, die misrekeningen en teleurstellingen kunnen baren; tegen de vertraagde afsluiting dier begrootingen; tegen de schuldeischers die door hunne nalatigheid den Staat beletten zich jegens hen te libereren; tegen de vertraagde indiening der rekeningen aan de Staten-Generaal enz.

In al die leemten en gebreken op eene zoo volledig mogelijke wijze te voorzien, en dus zelfs de mogelijkheid van misleidende voorstellingen en daaruit voortspruitende zorgeloosheid, eens voor al weg te nemen; onbedrevenen zelfs in staat te stellen om zich elk oogenblik en met volkomen zekerheid met 's Lands finantielen toestand bekend te maken, is het doel dezer wets-voordragten, inzonderheid van het ontwerp n°. I, waarvan de Regering dan ook niet had kunnen denken dat men de noodzakelijkheid zou hebben betwijfeld.

En wat leert nu de ondervinding op het punt der zoogenaamde preventive bemoeijenissen van de Rekenkamer, waar de Commissie zoo veel gewigt aan hecht, dat zij alleen om de wijzigingen die daarin worden voorgesteld, deze wets-ontwerpen wil hebben afgekeurd? In de Memorie van Toelichting is beweerd, dat naauwelijks een achtste deel der uitgaven aan het preventive toezigt der Rekenkamer wordt onderworpen.

De Commissie moge nu in § 10 de som der renten van de nationale schuld, als waren dit geene staats-uitgaven meer, aftrekken van het totale cijfer der begrooting, ten einde dit beweren tegen te spreken, zij moet evenwel toegeven, dat er van een bedrag van f 70,010,838.75 aan uitgaven slechts f 8,346,390.94 aan den maatregel eener voorafgaande verevening wordt onderworpen. Die voorafgaande verevening, waarin zich alle preventive bemoeijenissen van de Rekenkamer als in een brandpunt vereenigen, strekken zich dus ter naauwernood over een achtste gedeelte der staatsbegrooting uit.

De renten der nationale schuld, die slechts van de begrooting worden overgeboekt op eene andere rekening wegens de rentefondsen, staan, wat men ook bewere, gelijk met alle andere vorderingen, tot welker betaling de Minister van Finantien de vereischte credieten opent eer de Rekenkamer de uitgaaf heeft onderzocht.

De hoofdvraag derhalve die te onderzoeken valt is deze: heeft het middel van crediet-opening zulke slechte uitkomsten opgeleverd, dat men den maatregel eener voorafgaande verevening inderdaad voor raadzaam moet houden en daarom moet toepassen waar slechts mogelijk is?

Aan die crediet-openingen zelve, ofschoon zij, gelijk gezegd is, meer dan zeven achtsten der staats-uitgaven omvatten, had de Rekenkamer tot heden geen ander deel, dan dat zij van de daarvoor gereserveerde sommen kennis nam op het papier; hetgeen niet zou hebben belet, dat de Minister van Finantien, des goedvindende, meer crediet-opening had verleend dan de gereserveerde sommen toelieten; en wel met dat gevolg, dat de begrootingen waren overschreden, dat er eene verkeerde bestemming aan die gelden ware gegeven, in één woord, dat er alle verkeerdheden mede plaats hadden gegrepen, die de Commissie van Rapporteurs op het oog heeft.

Hebben die verkeerdheden inderdaad plaats gehad?

Neen, in geen enkel geval; en de Rekenkamer is daar, om deze verklaring, zoo noodig, te logenstraffen.

Wat nu, gedurende eene reeks van jaren, voor $^7/_8$ is goed gegaan, wenscht de Regering ook op het overblijvende $^1/_8$ toe te passen; éénheid van beginsel te verbinden met éénheid van uitvoering. In plaats van $^7/_8$, wil zij het geheel der begrooting bij crediet-opening beschikbaar stellen, behoudens later onderzoek van de zijde der Rekenkamer.

In den grond hebben de voorgestelde wijzigingen in den werk-